

[Bodil Koch.]

kelsesmøder, han lever sammen med arbejderne i deres klubber, kommer på deres bekvæmheder, er medarbejder i fagforeninger o.s.v., og han ønsker mindst af alt at få dem trukket ind i det, han kalder menighedens sædvanlige fælder som menighedssamfundsmedlemmer eller i kirkekor, eller hvad man har derovre. Han vil have dem til på en ny måde at gå ind i deres ansvar netop som arbejdere og borgere og til at fungere som kristne ledere i fagforeninger og klubber — så kan det, så meget det vil, bryde med traditioner og former, der blev skabt for andre mennesker under andre forhold og på andre tider.

Det forekommer mig, at den særlige form for diakonitjeneste, som her er foreslået, er tænkt ud fra gamle tiders tanker og former, selvom det hævdes, at det er noget nyt indenfor den kirkelige lovgivning, der foreslås. Det er en helt anderledes radikal omlægning af arbejdet, vi trænger til. Jeg har ganske vist også hørt god omtale af det arbejde, der gøres af de kvindelige såkaldte sognemedhjælperne i Aalborg og ved Helligåndskirken her i byen, men jeg mener, at disse kvinder burde ansættes som præster, hjælpepræster eller kapellaner med faste lønvilkår og fuld præstelig virksomhed. De har ganske vist ikke teologisk embedseksamen, men spørgsmålet er, om kirken ikke var veltjent med, i højere grad end tilfældet er, at udnytte retten til at ansætte præster uden embedseksamen. Udbygningen af det kirkelige arbejde på kirkefondens linie tror jeg også vil stimulere kvindernes lyst til i højere grad end tidligere at søge teologisk uddannelse, hvorimod forslaget her vil sabotere den.

Jeg har lige sagt, at det forekommer mig, at det er godt at få folk med teologisk uddannelse, men det vil også være godt, hvis flere modne unge af i dag vil gennemgå den teologiske uddannelse, ikke således at man får en ophobning af snurrepiberier i retning af kundskaber, men træning i erkendelsesvirksomhed, som det teologiske studium er.

Nu nævnte ordføreren for forslagsstillerne spørgsmålet om sognemedhjælpernes uddannelse, at uddannelsen på vor sociale skole ikke i givet tilfælde er kvalificerende, fordi den ikke foregår på kristelig grund; vor sociale skole er ganske neutral med hensyn til kristendom. Heroverfor vil jeg dog minde om, at vort universitet i den henseende dog også er ganske neutralt, og den garanti for „personlig kristendom“, som det ærede

medlem hævder „selvfølgelig må kræves“ for sognemedhjælperne, gives ikke for noget menneske, heller ikke for præsterne, uden for så vidt man har tiltro til vedkommendes eget vidnesbyrd. I åndelige spørgsmål må man ikke vente sig garantier af den slags.

Jeg skal nu vende mig til spørgsmålet om de foreslåede sognemedhjælperes ansættelsesvilkår. De er efter min mening virkelig så uhyrlige, at man må undre sig over, at det er muligt i det Herrens år 1950 fra folketingets talerstol at foreslå noget sådant. Det understreges udtrykkeligt, at meningen er, at sognemedhjælperne skal bruge „hele deres tid og alle deres kræfter til denne gerning“. Det er et betydeligt krav, som imidlertid kun skal honorarlønnes uden nogen udsigt til fast ansættelse. Der kræves enstemmighed i et menighedsråd, for at de overhovedet kan ansættes, man vil ikke forlade sig på den parlamentariske flertalsregel. Men ikke nok hermed. Selvom præsten i sognet har givet sin ja-stemme som medlem af menighedsrådet, skal han yderligere godkende valget af sognemedhjælper, hvilket vil sige, at han i givet tilfælde egenmægtigt kan antage den ansøger, som ikke har flertallet af menighedsrådet bag sig. Dette begrundes i ordførertalen med, at præstens forhåndssympati for den ansatte skulle kunne skabe det smukkeste samarbejde — ja, det står der virkelig. Men det bliver værre endnu! For trods al forhåndssympati og samarbejde øjner det ærede medlem alligevel muligheden for så store konflikter mellem parterne, at sognemedhjælperen på grund af noget, der præciseres som „altfor store uoverensstemmelser“, kan afsættes uden varsel, og det samme kan ske, hvis vedkommende ikke svarer til forventningen. Hvis forventning? Præstens eller menighedsrådets? Og hvordan vil man bestemme arten og graden af en forventning om „åndelig gerning“, endsiige vurdere dens opfyldelse?

Den normale opsigelsesfrist skal ellers være 6 måneder, men foruden de allerede nævnte undtagelser fra denne frist skal sognemedhjælperen, såfremt der finder præstekifte sted i menigheden, underkastes en nyvurdering og efter den nyansatte præsts forgodtbefindende forblive i stillingen eller afsættes fra den. Den ærede ordfører er i sin ordførertale så optimistisk at mene, at der ingen tvivl vil være om, at hvis hun ellers er kvalificeret og til gavn og glæde for menigheden, vil hun få både tilslutning og tak fra den nye sogneprest. Jeg synes egent-